

Dani Espasa & Lina Tur

— Bach-Handel: an imaginary meeting

Estiu al Palau
Dimecres, 15 de juliol de 2020 – 21 h
Sala de Concerts

Lina Tur, violí
Dani Espasa, clavicèmbal

Programa

Georg Friedrich Händel
(1685-1759)

Sonata en Re major, HWV 371

Affetuoso

Allegro

Larghetto

Allegro

Johann Sebastian Bach

(1685-1750)

Sonata núm. 4, en Do menor, BWV 1017

Largo

Allegro

Adagio

Allegro

Georg Friedrich Händel

Sonata en Re menor, HWV 359a

Grave

Allegro

Adagio

Allegro

Johann Sebastian Bach

Sonata núm. 6, en Sol major, BWV 1019

Allegro

Largo

Allegro

Adagio

Allegro

Durada aproximada del concert: 73 minuts, sense pausa

Comentari

Deia Beethoven en una carta adreçada a l'arxiduc Rodolf que, dels compositors antics, només Händel i Bach foren genis veritables. Mal que potser no del tot justa, aquesta frase ens dona una idea de la importància del llegat d'aquests dos titans del Barroc, que van deixar una empremta profunda en l'obra de pràcticament tots els compositors posteriors.

Tot i ser contemporanis –de fet van néixer amb poc més de tres setmanes de diferència– i malgrat haver compartit marc geogràfic i cultural, les diferències entre la trajectòria musical i vital de Bach i Händel són enormes. Händel fou un home de món, conegué l'èxit com a autor d'òperes i oratoris i fou extraordinàriament hàbil a l'hora de posar el seu talent al servei del que el públic exigia; Bach, en canvi, no viatjà més enllà de l'àmbit germànic, i la seva música, lluny de regir-se pels gustos de l'època, mai no fou del tot entesa pels seus contemporanis, que la jutjaren com a arcaica i passada de moda.

Tanmateix, si en una cosa van coincidir ambdós compositors, fou en el domini absolut del seu ofici. Bach, no cal dir-ho, fou un mestre del contrapunt, mentre que Händel ho fou sobretot de la melodia i demostrà sempre un instint dramàtic incomparable.

En el cas de Händel, però, la seva fama pòstuma es va limitar durant molts anys quasi estrictament a l'obra vocal, en concret als grans oratoris i algunes àries que mai no es van deixar d'interpretar als escenaris. Això ha deixat la seva obra instrumental en un evident segon terme, del tot immesurat, com demostren les dues *Sonates* que escoltarem avui. En les quals és possible fruit de fragments de la millor música de Händel, especialment a la *Sonata en Re major*, en alguns passatges de la qual la magnífica melodia del violí sembla imitar el lament d'algun dels protagonistes de les seves òperes.

La música instrumental de Bach ha gaudit sempre d'una major atenció dels estudiosos. Les *Sonates per a violí i clave* són un exemple més de la capacitat del mestre d'Eisenach per avançar-se a la seva època sense renunciar a les formes heretades del passat. En aquest cas, empra com Händel l'estructura en quatre moviments de la sonata *da chiesa* (excepte en la molt original *Sonata en Sol major*) imposada per Corelli; Bach, però, té l'encert d'atorgar al clavicèmbal un paper protagonista a l'alçada del violí, tot obrint la porta a la sonata per a corda i teclat que es consolidaria durant el Classicisme.

Francesc Esparza

També et pot interessar

Estiu al Palau
Dilluns, 20 de juliol de 2020 – 21 h
Sala de Concerts

Preu: 25 euros

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Josep Pons, director

Eulàlia Valldosera, artista i medidora

“Vers la llum”

W. A. Mozart: *Simfonia núm. 41, en Do major, KV 551*,
“*Júpiter*”

Eulàlia Valldosera, performance

L. van Beethoven: *Simfonia núm. 5, en Do menor, op. 67*

Lina Tur Bonet, violí

Violinista versàtil, després de treballar des de molt jove al costat de molts dels artistes més reconeguts de la música barroca, romàntica i contemporània del moment, i de dedicar-se com a solista a la interpretació i gravació, s'ha convertit en un referent de la música a Espanya i és reclamada arreu d'Europa per agrupacions de primer nivell mundial.

En ella conflueixen les herències musicals més destacades, des dels pioners de l'anomenat historicisme fins a alguns dels directors i intèrprets més consagrats de la música de tots els temps, tot convertint-se així en dipositària de la gran tradició europea. Tur Bonet compta, a més, amb la particularitat de tocar un repertori inusualment extens que inclou més de quatre-cents anys de música, sempre fent ús dels instruments de cada època, i que va des del violí sol fins a l'orquestra simfònica.

Sent una predilecció especial per la música de cambra, per J. S. Bach, per donar veu a les músiques oblidades de compositors cèlebres –primeres versions dels Trios op. 34 de Boccherini, música de Gaetano Brunetti, obres per a violí sol de Matteys, *Sonates per a violí* de Jacquet de la Guerre o fins i tot música desconeguda del mateix Antonio Vivaldi, entre d'altres.

Dani Espasa, clavicèmbal

Nascut a la Canonja (Tarragonès), va estudiar piano als conservatoris de Tarragona i Barcelona, i arquitectura a la UPC de Barcelona. Ha treballat com a compositor, pianista i director musical d'espectacles de dansa, cinema, televisió i, sobretot, de teatre, en col·laboració amb els directors Lluís Pasqual, Calixto Bieito, Josep Maria Flotats, Joan Ollé, Jordi Prat i Coll i Sergi Belbel.

A més de ser productor i compositor de diversos discs de Lídia Pujol, també és director musical, pianista i acordionista de la cantant Maria del Mar Bonet.

Ha dirigit l'*ensemble* de música contemporània BCN216 i ha estrenat i enregirat peces per a piano del compositor Joan Albert Amargós i Enric Granados. Des del 2003 és pianista i clavecinista col·laborador de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), amb la qual ha enregirat com a solista per als segells Naxos, Harmonia Mundi i BIS Records.

Després de completar els estudis de clave i baix continu amb Béatrice Martin a l'Escola Superior de Música de Catalunya, cursos amb Pierre Hantaï i Olivier Beaumont, i estudis de música de cambra amb J. Savall, P. Memelsdorff, J-P. Canihac i M. Kraemer, inicia una intensa activitat en grups de música barroca, renaixentista i medieval.

En aquesta etapa treballa amb Hespèrion XXI, Le Concert des Nations, L'Arpeggiata, Mala Punica, La Hispanoflamenca, Les Sacqueboutiers de Tolosa de Llenguadoc, La Caravaggia i MUSICA ALcheMICA. Ha actuat en prestigiosos festivals de música i sales de concerts d'Europa, Amèrica i l'Àsia.

Des del 2005 és director de l'orquestra barroca Vespres d'Arnadí. Actualment és professor d'improvisació i de música de cambra a l'ESMUC.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

D.L.: B4443-2020